

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer trettini

Jeff Pippenger

2026-02-02

Nummer trettini

Den indre omega-kronesteinsprøven som følger den ytre alfa-grunnvollsprøven i 2024, krever en definisjon av «forrådshuset» og av den «mat» som oppbevares i forrådshuset. Prøven er profetisk og har en indre og ytre sannhetslinje. Er juvelene James Whites rest, eller er de sannhetene i Guds Ord? De er begge deler.

Ved 9/11 ble Guds folk kalt til å ete den lille boken og vende tilbake til Jeremias gamle stier, hvor grunnvollene da ble lagt. Ved 9/11 ble det sett at da Johannes i Åpenbaringen kapittel elleve fikk beskjed om å måle, fikk han beskjed om å måle to ting. Han fikk beskjed om å måle både templet og dem som tilber der. Han fikk beskjed om å la forgården til de 1 260 årene, da hedningene trakk ned helligdommen og hæren, være. Helligdommen og hæren er templet og dem som tilber der.

I 2023 steg den samme engelen som hadde steget ned ved 9/11, ned igjen og forsegle opp budskapet om Midnattsropet, og deretter i 2024 den ytre grunnleggende prøven på om symbolet Roma fortsatt stadfester synet slik det hadde gjort for millerittene.

Himmelens «åpne vinduer» angir ankomsten av templets indre omega-prøve og kallet til å «vende tilbake». Prøven krever at to symboler identifiseres. Da den tredje engel kom i 1844, og deretter igjen ved 11. september, blir Johannes befalt å måle templet og dem som tilber der, og dermed identifiseres et profetisk verk med å måle templet og de tilbedende i 2023. Malaki reiser spørsmålet om hva «forrådshuset» er, og hva «maten» er. De samme spørsmålene i Millers drøm ville være: hva er «skrinet», og hva er «juvelene».

Millers drøm identifiserer himmelens åpne vinduer som det punkt hvor den triumferende menighet i Åpenbaringen nitten blir reist opp i hvitt lin for å ri på de hvite hestene i Herren, herskarenes Guds, hær. De åpne vinduene er stedet hvor Malakis velsignelse eller forbannelse blir utøst. Millers åpne vindu er stedet hvor skrapet blir fjernet og juvelene blir samlet i skrinet.

Den første henvisningen til himmelens sluser finnes i fortellingen om Noah, og da disse slusene ble åpnet, kom det regn i førti dager og førti netter. Når slusene åpnes, er åtte sjeler på arken. Dåpen ved Rødehavet innledet førti års vandring inntil Jordan ble krysset. Da Kristus senere ble døpt på nettopp det stedet, ble Han drevet ut i ørkenen i førti dager. Da Han ble oppreist, slik Hans dåp var et forbilde på, underviste Han disiplene i førti dager før Han fór opp til himmelen.

Når kirken forvandles fra den stridende kirke til den triumferende kirke, skal kong David, tretti år gammel, regjere i førti år. Den triumferende kirke er fremstilt ved en profet, en prest og en konge. Profeten som var tretti år gammel da han begynte sin tjeneste på tjueto år, var Ezeiel, og han

begynte den tjenesten da himlene ble åpnet.

Og det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måneden, på månedens femte dag, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene ble åpnet, og jeg så syner fra Gud. Esekiel 1:1.

Da Josef var tretti år gammel, begynte han å regjere som prest, og han ble konfrontert med Islams østavind, som førte med seg en tiltagende krise som gjorde det mulig for Egypt, dragen som ligger i havet, å innføre en verdensregjering. I denne krisen samlet Josef føden i forrådshusene.

I juli 2023 ble en røst hørt i ødemarken; deretter begynte Løven av Judas stamme å åpne budskapet i Midnattsropet. I 2024 skilte den grunnleggende ytre alfa-prøven to klasser, og prosessen med å åpne fortsatte. Nå, i 2026, er den indre omega-prøven for templet, som på ny skal skille to klasser, kommet.

Den hellige uken da Kristus, som Paktens Budbærer, stadfestet paktene med de mange, er forgården og det hellige. Fra 22. oktober 1844 og inntil Mikael står fram (slik Han gjorde ved slutten av den hellige uken da Stefanus ble steinet), er Det Aller Helligste. Vårhøytidene ble oppfylt i den hellige uken og er høytidenes alfa, og høsthøytidene med basunenes høytid på den første dagen, soningsdagen på den tiende dagen, og deretter løvhyttefesten fra den femtende til den tjuende dagen, er høytidenes omega.

På samme måte må de forbilder som gjelder det annet komme, oppfylles på den tid som er angitt i den symbolske tjenesten. Under det mosaiske system fant renselsen av helligdommen, eller den store forsoningsdagen, sted på den tiende dag i den sjuende jødiske måned (3 Mosebok 16:29–34), da ypperstepresten, etter å ha gjort soning for hele Israel og således fjernet deres synder fra helligdommen, trådte fram og velsignet folket. Slik trodde man at Kristus, vår store Yppersteprest, ville åpenbare seg for å rense jorden ved tilintetgjørelsen av synd og syndere, og for å velsigne sitt ventende folk med udødelighet. Den tiende dag i den sjuende måned, den store forsoningsdagen, tiden for helligdommens renselse, som i året 1844 falt på den tjuende oktober, ble ansett som tiden for Herrens komme. Dette stemte overens med de bevis som allerede var framlagt for at de 2300 dager ville ende om høsten, og slutningen syntes uimotståelig.

«I lignelsen i Matteus 25 blir tiden med venting og slummer etterfulgt av brudgommens komme. Dette var i samsvar med de argumentene som nettopp var blitt fremlagt, både ut fra profetien og forbildene. De bar sterk overbevisning om sin sannhet; og «midnattsropet» ble forkynt av tusener av troende.»

«Som en flodbølge feide bevegelsen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby, og inn i avsidesliggende bygder gikk den, inntil Guds ventende folk var fullt ut vekket. Fanatismen forsvant for denne forkynnelsen som rimfrost for den oppadstigende solen. De troende så sin tvil og rådvillhet bli fjernet, og håp og mot fylte deres hjerter med liv. Verket var fritt for de ytterligheter som alltid kommer til syne når det er menneskelig opphisselse uten den styrende innflytelsen fra Guds ord og Ånd. Det hadde samme karakter som de tider med ydmykelse og omvendelse til Herren som i det gamle Israel fulgte budskapene om irttesettelse fra Hans tjenere. Det bar de kjennetegn som merker Guds verk i enhver tidsalder. Det var lite ekstatisk

glede, men snarere dyp hjertegranskning, syndsbekjennelse og forsakelse av verden. En forberedelse til å møte Herren var byrden som hvilte på anfektete sjeler. Det var vedholdende bønn og uforbeholden overgivelse til Gud.» The Great Controversy, 400.

Vårhøytidene ble oppfylt i den hellige uken, og det tidlige regnet, eller alfaregn, ble da utøst ved pinse, og var således et forbilde på utgytelsen av det sene regnet i høsthøytidene. Disse vårhøytidene er fremstilt i 3 Mosebok 23, vers én til tjueto. Høsthøytidene finnes i vers 23 til 44. 2300 år fører deg til 1844. Tjueto vers for vårhøytidene og tjueto vers for høsthøytidene. To sett med tjueto i kapittel tjuetre.

Basunhøytiden var en advarsel om at dommen ville finne sted om ti dager, og løvhyttefesten var en feiring av glede over synder som var tilgitt på forsoningsdagen. Sabbaten og den åttende dagen etter høytiden representerer jordens tusenårige sabbatshvile.

Men, mine kjære, vær ikke uvitende om dette ene, at én dag er for Herren som tusen år, og tusen år som én dag. 2 Peter 3:8.

Den første engelen kunngjorde åpningen av dommen, og på dette profetiske nivået er 1798, som var Daniels «endetid», oppfyllelsen av basunhøytiden; men den 11. august 1840 ble den uforseglede første engels budskap fra 1798 gitt kraft ved oppfyllelsen av profetien om det annet ve. Islam er en del av advarselen i basunhøytiden, som kunngjør den forestående dommens dag.

For dem som er villige til å se, representerer høsthøytidene basuner og løvhytter alfa- og omega-høytider, med dom i midten. Det er ikke tilfeldig at disse høytidene er angitt i Tredje Mosebok tjuetre. Tjuetre er symbolet på soningen. Det er ikke tilfeldig at den første høytiden er på den første dagen i den sjuende måneden, og at den siste høytiden ender på den tjuende dagen. Basunhøytiden er den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, soningsdagen er den midterste bokstaven, og løvhyttehøytiden er den tjuende bokstaven i det hebraiske alfabetet.

Tjuetredje kapittel, vers 23 til og med 44 i Tredje Mosebok, utgjør tjueto vers satt innenfor «sannhetens rammeverk». Den tiende dagen i midten angir en prøve, for ti er et symbol på en prøve, og forsoningsdagen er der de fortaptes opprør blir registrert og avgjort, og dette opprøret er representert ved den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet. Midtbokstaven i det hebraiske ordet for sannhet er den trettende, og den svarer til den tiende dagen i den sjuende måneden, og som et veimerke besitter den de profetiske egenskapene til det hebraiske alfabetet og den bestemte dagen. Ti pluss tretten er tjuetre. Sytti er summen av 10 ganger 7, og den tiende dagen i den sjuende måneden tilsvarer også sytti, som er et symbol på nådetidens avslutning.

Da kom Peter til ham og sa: Herre, hvor mange ganger skal min bror synde mot meg, og jeg tilgi ham? Inntil sju ganger? Jesus sier til ham: Jeg sier deg: ikke inntil sju ganger, men inntil sytti ganger sju. Matteus 18:21, 22.

Fire hundre og nitti år ble avskåret for det gamle Israel. Disse årene ble avskåret fra de to tusen tre hundre årene og ble fremstilt som sytti uker; slik identifiserte Jesus at grensen for nådetiden er fire hundre og nitti, hvilket er fremstilt ved «sytti» uker i Daniel ni.

Sytti uker er fastsatt over ditt folk og over din hellige stad, for å fullende overtredelsen og gjøre ende på syndene og gjøre soning for misgjerning og føre inn evig rettferdighet og besegle syn og profeti og salve det aller helligste. Daniel 9:24.

Det hebraiske ordet som er oversatt med «avskåret», brukes bare i dette verset i Det gamle testamente, og det betyr «fastsatt eller besluttet». Det er forskjellig fra det ordet som vanligvis brukes og oversettes med «avskåret», hvilket bygger på at Abram skar stykkene av offerdyrene i det første trinnet av pakten i 1 Mosebok femten. Det var «fastsatt» og «besluttet» at Israel skulle ha fire hundre og nitti år som prøvetid, og deretter skulle de bli avskåret som Guds paktsfolk. To forskjellige «avskjæringer»; den ene som fremstiller perioden som en prøvetid som ble «skåret av» fra et større tall ved tallet sytti, og når Joels «ny vin» blir «avskåret» fra deres munn, lukkes prøvetiden. Sytti representerer prøvetidens avslutning.

Høsthøytidene besitter de tre trinnene i det hebraiske ordet «sannhet». Høsthøytidene begynner i 3. Mosebok 23:23, det midtre waymark for Forsoningsdagen er den tiende dagen og den trettende bokstaven, som tilsvarer 23, og løvhyttefesten ender på den tjueandre dagen, og deretter følger en høy sabbat etter høytiden, og avsnittet ender ved 23:44.

Tredje Mosebok betyr det levittiske prestedømmet. Vårhøytidene er fremstilt i kapittel 23:1–22, deretter er høsthøytidene fremstilt i 23:23–44. Vårhøytidene er fremstilt ved tjuefire vers, og det hebraiske alfabetet har tjue to bokstaver. Også høsthøytidene er fremsatt i tjue to vers. Basunhøytiden kunngjør at dommen nærmer seg på forsoningsdagen. Deretter varer løvhyttehøytiden i sju dager, og den ender på den tjueandre dagen i den sjuende måneden. Den første av de sju dagene var en seremoniell sabbat, likeså den åttende dagen, som var dagen etter den sju dager lange høytiden. Den første og den åttende dagen gjør den åttende dagen til et symbol på den åttende som er av de sju.

Tal til Israels barn og si: På den femtende dag i denne sjuende måned skal løvhyttefesten holdes for Herren i sju dager. På den første dag skal det være en hellig sammenkomst; dere skal ikke gjøre noe tjenestearbeid. I sju dager skal dere bære fram et ildoffer for Herren; på den åttende dag skal dere ha en hellig sammenkomst, og dere skal bære fram et ildoffer for Herren. Det er en høytidelig samling; dere skal ikke gjøre noe tjenestearbeid den dagen. ... Likeså, på den femtende dag i den sjuende måned, når dere har samlet inn landets grøde, skal dere holde høytid for Herren i sju dager; på den første dag skal det være sabbat, og på den åttende dag skal det være sabbat. 3 Mosebok 23:34–36, 39.

Den seremonielle sabbaten på den åttende dag representerer tusenårsrikets sabbat, som følger etter løvhyttefesten. Det gamle Israels vandring i ørkenen i førti år minnes ved at en bor i løvhytter under løvhyttefestens dager, og den representerer ikke bare utgytelsen av senregnet, men også Jakobs trengselstid, når engler har ledet Guds trofaste opp i høydene og fjellene til vern.

«I trengselens tid flyktet vi alle fra byene og landsbyene, men ble forfulgt av de ugudelige, som trengte inn i de helliges hus med sverd. De løftet sverdet for å drepe oss, men det brast og falt maktesløst som et strå. Da ropte vi alle dag og natt om utfrielse, og ropet steg opp for Gud. Solen gikk opp, og månen sto stille. Beekene sluttet å renne. Mørke, tunge skyer steg opp og

støtte sammen mot hverandre. Men det var ett klart sted med fast herlighet, hvorfra Guds røst kom som mange vann, og rystet himmelen og jorden. Himmelen åpnet og lukket seg, og var i opprør. Fjellene skalv som et siv i vinden og kastet ut forrevne klipper omkring seg på alle kanter. Havet kokte som en gryte og kastet steiner opp på landet. Og idet Gud talte dagen og timen for Jesu komme, og overgav den evige pakt til sitt folk, talte han én setning, og stanset så, mens ordene rullet gjennom jorden. Guds Israel sto med øynene festet oppover og lyttet til ordene idet de kom fra Jehovas munn og rullet gjennom jorden som de sterkeste tordenskrall. Det var fryktelig høytidelig. Ved slutten av hver setning ropte de hellige: Ære! Halleluja! Deres ansikter ble opplyst av Guds herlighet, og de strålte av herligheten slik Moses' ansikt gjorde da han kom ned fra Sinai. De ugudelige kunne ikke se på dem for herlighetens skyld. Og da den uendelige velsignelsen ble uttalt over dem som hadde æret Gud ved å holde hans sabbat hellig, lød et mektig seiersrop over Dyret og over dets Bilde.»

«Da begynte jubelåret, da landet skulle hvile.» Review and Herald, 21. juli 1851.

Jesus vender tilbake, og jorden hviler i ett tusen år, slik dette er forbildet ved landets sabbat i det sjuende året og ved jubelåret. I tredje vers i Tredje Mosebok tjuetre identifiseres sabbaten på den sjuende dag for mennesket som innledningen til kapitlet, som ender med den åttende, det vil si av de sju, og representerer sabbaten i det sjuende året, da landet hviler.

Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Israels barn og si til dem: Dette er Herrens høytider, som dere skal utrope til hellige sammenkomster, disse er mine høytider. I seks dager skal arbeid gjøres, men den sjuende dagen er hvilesabbat, en hellig sammenkomst; dere skal ikke gjøre noe arbeid på den. Det er Herrens sabbat i alle deres boliger. 3 Mosebok 23:1–3.

Alfaen i kapittel tjuetre er sabbaten på den sjuende dag, og omegaen i kapitlet er de tusen år da jorden er øde, hvilket er blitt forbildet ved sabbaten i det sjuende år for landet og jubelåret. Alfaen i kapitlet er vårhøytidene, som begynner med sabbaten på den sjuende dag og ender i vers tjueto; mens omegaen i kapitlet ender på den tjuende dag i den sjuende måned, etterfulgt av den seremonielle sabbaten på den åttende dag, som representerer landets sabbat i det sjuende år.

Versene én til tjueto fremstiller Kristi gjerning som den himmelske yppersteprest på det hellige sted; versene tjuetre til førtifire fremstiller Hans gjerning i Det Aller Helligste. Tredje Mosebok er et symbol på prestene, og den fremstiller Kristi yppersteprestelige tjeneste. Den syvendedags sabbats alfa rekker tilbake til skapelsen, og den syvendeårs sabbats omega rekker frem til jorden gjort ny. Tredje Mosebok tjuetre strekker seg historisk fra skapelse til gjenskapelse.

Gleden eller skammen i det profetiske budskapet er et symbol på dem som har budskapet om midnattsropet eller en forfalskning. Inntil denne sannheten tas med i fortellingen, blir spørsmålet som frembringer skammen, oversett. De som er i besittelse av den ekte oljen, vil ikke gå glipp av dette poenget. Gleden er representert ved dem hvis synder er blitt fjernet, og de fremstilles ved dem som feirer løvhyttefesten.

Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, (og vi skuet hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far,) full av nåde og sannhet. Joh 1,14.

Det greske ordet som er oversatt med «bodde», betyr «å ta tabernakelbolig». Jesus ble kjød og tok tabernakelbolig iblant oss. Han tok vår menneskelige natur, vårt tabernakel, vårt telt, vår hytte, vårt kjød. Peter sa det slik:

Ja, jeg holder det for rett, så lenge jeg er i dette telt, å vekke dere ved å minne dere om dette, ettersom jeg vet at jeg snart må legge av dette mitt telt, slik også vår Herre Jesus Kristus har gjort kjent for meg. 2 Peter 1:13, 14.

Paulus sa det slik:

For vi vet at dersom vårt jordiske hus, dette telt, blir nedbrutt, har vi en bygning fra Gud, et hus ikke gjort med hender, evig i himlene. For i dette sukker vi, idet vi inderlig lengter etter å bli ikledd vår bolig som er fra himmelen, så sant vi når vi er ikledd, ikke blir funnet nakne. For vi som er i dette telt, sukker under byrden, ikke fordi vi ønsker å bli avkledd, men å bli overkledd, for at det dødelige skal bli oppslukt av livet. 2 Korinterbrev 5:1–4.

Løvhyttefesten er symbolsk for beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som fullbyrdes når himmelens sluser åpnes. Når syndene til de hundre og førtifire tusen er fjernet, vil Den Hellige Ånd bli utøst uten mål over den seirende menighet. Dommen er fullført for de hundre og førtifire tusen, og de som er beseglet, går ut for å forkynne den tredje engels høye rop under Den Hellige Ånds kraft, slik det er framstilt ved løvhyttefesten.

Vårt legeme er et tempel og et telt, som er et tabernakel. De som samlet seg i Jerusalem for å feire løvhyttefesten, feiret at deres synder var blitt utslettet. Moses ble brukt til å reise tabernaklet i ørkenen, og løvhyttefesten ved enden ble feiret ved å bo i løvhytter i ørkenen, for Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen.

Derfor, hellige brødre, dere som har del i det himmelske kall, gi akt på vår bekjennelses apostel og øversteprest, Kristus Jesus; han som var tro mot ham som innsatte ham, likesom også Moses var tro i hele hans hus. For denne er aktet verdig til større herlighet enn Moses, ettersom den som har bygd huset, har større ære enn huset. For hvert hus blir bygd av noen; men den som har bygd alle ting, er Gud. Og Moses var vel tro i hele hans hus som en tjener, til vitnesbyrd om det som siden skulle tales; men Kristus som Sønn over sitt eget hus; og hans hus er vi, dersom vi holder fast ved frimodigheten og håpets ros, faste inntil enden. Hebreerne 3:1–6.

Moses var den trofaste tjener som Gud brukte til å reise tabernakeltempelet, men Kristus som yppersteprest og apostel har større ære enn tjeneren Moses. Hvert hus, fra Mose tabernakeltempel, til Salomos tempel, til Herodes' tempel som ble ombygd over førtiseks år, det menneskelige tempel med sine 46 kromosomer og det millerittiske tempel fra 1798 til 1844, ble alle bygget av Gud. I den profetiske linjen av de ulike manifestasjoner av templer, som ville begynne i Edens hage, deretter etter synden, ved porten til hagen, så etter flommen ved altere inntil Moses, er de tre primære veimerkene Moses, Kristus og de hundre og førtifire tusen.

Moses og Kristus representerer alfa og omega for det gamle Israel, og sammen representerer de foreningen av menneskelighet og guddommelighet, som også er fremstilt ved de hundre og førtifire

tusen. Ved den tredje engels ankomst, i Åpenbaringen kapittel elleve, blir Johannes befalt å måle templet, og ved den samme engels ankomst ved 11. september blir Johannes igjen befalt å måle templet. I begge tilfeller blir han sagt å la forgården med de 1 260 dagene være utenfor. I 2023 kom den samme engelen, og Guds folk er nå kalt til å måle templet. De 1 260 dagene, eller tre og en halv dag, endte i 2023, og fra det tidspunkt og inntil like før søndagsloven skal templet reises. 2024 markerte grunnvollenes nedleggelse, og det så opprøret åpenbart som en gruppe som «foraktet dagen med de små ting», og protesterte mot Millers identifikasjon av symbolet som stadfester synet.

Og Herrens ord kom til meg og sa: Serubabels hender har grunnlagt dette hus, og hans hender skal også fullføre det; og du skal kjenne at Herren, hærskares Gud, har sendt meg til dere. For hvem har foraktet de små tings dag? For de skal glede seg og se loddsnoren i Serubabels hånd sammen med disse sju; de er Herrens øyne, som farer omkring over hele jorden. Sakarja 4:8–10.

Å forkaste Millers identifikasjon av at det er Roma som stadfester synet, er å forkaste grunnvollene, og det er «å forakte de små tings dag». Millerittbevegelsen var alfabevegelsen for den første og den andre engels budskap, og bevegelsen til de hundre og førtifire tusen er omegabevegelsen for den tredje engel. Den er tjueto ganger mektigere enn alfa. I denne profetiske betydning er grunnvollene for millerittbevegelsen «de små tings dag». Å forakte noen grunnleggende sannhet som er fremstilt på Habakkuks to tavler, er å dø, for synet som stadfestes i vers fjorten i Daniel elleve, er det samme synet som Salomo identifiserte.

Uten åpenbaring blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29,18.

Sluttsteinsynen er vidunderlig, for den identifiserer at den grunnleggende hjørnesteinen også er sluttsteinen, men med tjue to ganger større kraft. Den alfa-grunnleggende prøven i 2024 var det ytre intellektuelle beseglingsbudskapet, og omega-tempelprøven i 2026 er det indre åndelige beseglingsbudskapet. Det ene identifiserer dyrets bilde og merke, og det andre Guds bilde og merke. Den omega indre prøven er framstilt ved de to symbolene i Millers drøm, som må defineres i sammenhengen av hendelsene i de siste dager. Hva er forrådshuset? og hva er maten?

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

Et jødisk ekteskap på Jesu tid utspilte seg i tre hovedfaser, ofte fordelt over måneder eller et år. Det første trinnet var det juridiske ekteskapet, kalt trolovelsen, da ekteskapet ble rettslig inngått, men bruden og brudgommen forble atskilt, mens brudgommen vendte tilbake til sin fars hus for å gjøre i stand et sted for sin brud. Derfor ble Maria, Josefs hustru, kalt hans hustru allerede før de bodde sammen. Utroskap i denne tidsperioden ble ansett som ekteskapsbrudd.

Ventetiden var usikker og kunne være dager, uker eller måneder. Usikkerheten er et vesentlig element i lignelsen. Faren kunne vente i opptil ett år for å bekrefte brudens jomfruelighet. Brudgommen kunngjorde ikke den nøyaktige dag eller time for sin tilbakekomst, for det var hans fars avgjørelse å bestemme når; således visste bruden at bryllupet kom — men ikke når. Denne usikkerheten var tilsiktet, og inntil faren befalte brudgommen å gå og hente sin brud, ble alt som

hørte til, forsinket.

Når faren sa: «gå og hent din brud», kom brudgommen om natten, sammen med venner, under rop og basunblåsning. Det skjedde alltid om natten for å unngå å reise lange avstander i dagens hete, som kan være trykkende i Israels land. Fakler og olje var nødvendige, for det fantes ingen gatelys, og prosesjonen kunne vare i timevis. Det egentlige rituelle uttrykket i de gamle hebraiske ekteskapene, som ble proklamert under prosesjonene, var: «Se, brudgommen kommer!»

Jomfruene (brudepikene) i lignelsen var ikke tilfeldige kvinner; de var brudens ledsagere, som ventet sammen med henne, forventet å slutte seg til prosesjonen, og ansvarlige for å være rede til enhver time og for å bære sin egen olje for å lyse opp veien til brudgommens hus. Faklene brant raskt, så det var nødvendig å ta med ekstra olje, i tilfelle reisen ble lang. Det fantes ingen felles deling av oljen.

Forsinkelsen er normal i den eldgamle prosesjonen og ekteskapsinngåelsen og var ikke noe kulturelt problem. Forsinkelser var forventet, og det å sovne var normalt. Skillet ligger ikke i søvnen, men i forberedelsen, ikke i våkenheten. De dårlige jomfruene planla ikke for en forsinkelse slik de kloke gjorde. Alle ville sove, for perioden fra den juridiske trolovelsen til fullbyrdelsen kan vare et år.

Da prosesjonen nådde brudgommens hus, begynte bryllupsfesten, og døren ble lukket for godt, og de som kom for sent, ble ikke sluppet inn. Dette var ikke grusomhet – det var skikk, for den som banket på senere etter at døren var blitt lukket, viste dermed at vedkommende ikke hadde vært en del av prosesjonen.

Jesus oppfant ikke billedspråk, og Han ga ingen forklaring på denne lignelsen, slik Han ofte gjorde. Han behøvde ikke å gi noen forklaring, for alle disse kulturelle detaljene ble fullt ut forstått av Hans tilhørere. Jesus identifiserte et bokstavelig østlig ekteskap, ikke en abstraksjon.

Detaljene stadfestes fullt ut både av det hebraiske vitnesbyrdet og av historikerne fra den romerske og den greske perioden.

Mishnaen (2. århundre e.Kr., men bevarer skikker fra tempeltiden før år 70 e.Kr.)

Talmud (senere samling, men siterer tidligere praksis)

Josefus (jødisk historiker fra 1. århundre)

Rabbinsk bryllupsliturgi og juridiske drøftelser

Gresk-romerske observatører av Judea

Josefus gir ikke noen ryddig «bryllupsmanual», men de juridiske og kulturelle detaljene han forutsetter, stemmer nøyaktig overens med beskrivelsene i Misjna/Talmud. Misjna er hovedkilden.

Lignelsen traff så hardt hos en jødisk tilhører i det 1. århundre, for ingenting i Matteus 25 trengte noen forklaring. Ankomsten ved midnatt var normal, lampene og oljen var åpenbare nødvendigheter, og en forsinkelse mellom den juridiske ekteskapsforlovelsen og prosesjonen ved

midnatt var forventet, og den lukkede døren var standard prosedyre! Jomfruene som ble utestengt, skammet seg, og for den jødiske tilhørerskaren på Jesu tid var den dårlige jomfruens skam fullt ut fortjent. Siden Jesu tilhørere fullt ut kjente ritualet, ville de ikke ha noen sympati med de dårlige jomfruene, for alle visste at forberedelsen var et absolutt ansvar for enhver jomfru som ble bedt om å være med i prosesjonen. Disse sannhetene var så åpenbare for den jødiske tilhørerskaren at Jesus aldri behøvde å gi noen forklaring på lignelsen.